ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н Y. BOT
представено на 31 януари 2008 година [1]

1. С настоящата жалба Кралство Испания иска отмяна на членове 1—6 от Регламент (ЕО) № 1415/2004 на Съвета от 19 юли 2004 година относно определяне на максимално допустимото годишно [другаде в текста: „ниво на“] риболовно усилие за определени риболовни зони и риболовни полета [2].

2. Тази жалба следва жалбата, подадена от Кралство Испания срещу членове 3, 4 и 6 от Регламент (ЕО) № 1954/2003 на Съвета от 4 ноември 2003 година за управление на риболовното усилие по отношение на определени общностни риболовни зони и рибни ресурси, за изменение на Регламент (ЕО) № 2847/93 и за отмяна на Регламенти (ЕО) № 685/95 и (ЕО) № 2027/95 [3], отхвърлена от Съда с Решение от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет [4].

3. В това решение Съдът приема, че доколкото оспорваните разпоредби не могат да бъдат отделени от останалите разпоредби на Регламент (ЕО) № 1954/2003, представените от Кралство Испания искания за частична отмяна на същия регламент са недопустими, и при това положение жалбата следва да се отхвърли [5].

4. В очакване на обявяване на посоченото решение на 2 март 2005 г. Съдът решава да спре производството по настоящото дело. След обявяване на посоченото по-горе решение по дело Испания/Съвет Кралство Испания иска да се отмени това спиране на производството.

5. В подкрепа на настоящата жалба, на основание член 241 ЕО Кралство Испания повдига възражение за незаконосъобразност на Регламент № 1954/2003.

6. В настоящото заключение първо ще обясня защо според мен това възражение

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — ОВ L 258, стр. 1, Специално издание на български език; 2007 г., глава 4, том 7, стр. 215.

3 — ОВ L 289, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 7, стр. 30.

4 — C-36/04, Recueil, стр. I-2981.

5 — Решение по дело Испания/Съвет, посочено по-горе (точка 21).

за незаконосъобразност трябва да се обяви за допустимо. После ще изложа причините, поради които считам, че оплакванията, повдигнати от Кралство Испания в подкрепа на такова възражение за незаконосъобразност, не могат да бъдат приети, и следователно настоящата жалба трябва да се отхвърли като неоснователна.

I — Правна уредба

A — *Регламент № 1954/2003*

7. Съгласно член 4, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 2371/2002 на Съвета от 20 декември 2002 година относно опазването и устойчивата експлоатация на рибните ресурси в рамките на общата политика в областта на рибарството [6] „Съветът изготвя общностни мерки за определяне достъпа до зоните и до ресурсите и за трайното упражняване на риболовните дейности“. По специално, параграф 2, буква е) от същия член споменава мерките, целящи „ограничаване на риболовното усилие“.

8. Регламент № 1954/2003 представлява една от тези мерки. По смисъла на неговия член 1 посоченият регламент „установява критериите и процедурите за система за управление на риболовното усилие в ICES зони — V, VI, VII, VIII, IX и X, както и CECAF участъци [другаде в текста: „зони“] 34.1.1, 34.1.2. и 34.2.0.“.

9. Съгласно член 2, буква б) от същия регламент „„риболовно усилие“ за един кораб е резултатът от риболовния капацитет на кораба и неговата риболовна дейност, а за група риболовни кораби — сумата от риболовните усилия на всеки от корабите в групата“.

10. Второто съображение от Регламент № 1954/2003 уточнява че „[р]ежимът на достъп до определени зони и рибни ресурси, определен в членове 156 до 166 и членове 347 до 353 от Договора [другаде в текста: „Акта“] за присъединяването на Испания и Португалия [7], е изтекъл на 31 декември 2002 г. Следователно определени разпоредби на Регламент (ЕО) № 685/95 на Съвета от 27 март 1995 г. за управлението на риболовното усилие по отношение на определени зони на Общността и на рибните ресурси [8] и Регламент (ЕО) № 2027/95 на Съвета от 15 юни 1995 г. за създаване на система за управление на риболовното усилие по

6 — ОВ L 358, стр. 59, Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 7, стр. 237.

7 — Акт относно условията за присъединяване на Кралство Испания и Португалската република и промени в учредителните договори (ОВ L 302, 1985 г., стр. 23, по-специално стр. 69 и сл., наричан по-нататък „Акта за присъединяване“).

8 — Регламент от 27 март 1995 година (ОВ L 71, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 2, стр. 240).

отношение на определени риболовни зони и ресурси на Общността[9], се нуждаят от адаптиране към новата законодателна рамка“.

11. Освен това според третото съображение от Регламент № 1954/2003, „[д]руги разпоредби, зададени в Регламенти [№ 685/95] и [№ 2027/95] са предназначени за установяването на една обща система за управлението на риболовното усилие, за да се предотврати неговото нарастване, и които не са свързани с [Акта за присъединяването]. Тези разпоредби са важни за управлението на риболовните полета и следва да бъдат запазени“.

12. В този контекст четвъртото съображение от Регламент № 1954/2003 предвижда, че „[з]а да се обезпечи, че общото риболовно усилие на всички нива на съществуващите риболовни усилия, няма да се повишава, е необходимо да се установи нов режим [другаде в текста: „система“] на управление на риболовното усилие в зоните [посочени в член 1 на регламента]. Режимът следва да ограничи риболовното усилие, като се вземат за основа на прилаганите риболовни усилия в съответните риболовни полета през периода 1998 г. до 2002 г.“

13. Глава II от Регламент № 1954/2003 е свързана с така установената система за управление на риболовното усилие. В рамките на тази глава член 3 от посочения регламент, наречен „Мерки, засягащи риболова на дънни видове риба и определени черупчести и ракообразни организми“, е със следното съдържание:

„1. С изключение на зоните, определени в член 6, параграф 1, държавите-членки:

а) извършват оценка на нивата на риболовните усилия, упражнявани от кораби с габаритна дължина равна или по-голяма от 15 метра, като средногодишен резултат за периода 1998—2002 г., за всяка от зоните на ICES и всяка от участъците [другаде в текста: „зоните“] на CECAF, за които става дума в член 1, относно дънните риболовни полета, с изключение на тези, регламентирани в Регламент (ЕО) № 2347/2002 от 16 декември 2002 г. за определяне на специалните условия за достъп до риболовните полета на дълбоководни запаси и за определяне на съответните изисквания[10] и лова на раковини и миди, рак пустинник, омари, регламентиран в приложението към настоящия регламент. Изчислението на риболовното усилие следва да бъде извършено на база измерения риболовен капацитет на даден кораб като инсталирана мощност, изразена в киловати (kW);

9 — Регламент от 15 юни 1995 година (ОВ L 199, стр. 1), изменен с Регламент (ЕО) № 149/1999 на Съвета от 19 януари 1999 година (ОВ L 18, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 5, стр. 39).

10 — ОВ L 351, стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 6, стр. 231).

б) определят нивото на общото риболовно усилие, съгласно буква а), за всяка зона на ICES и всяка област [другаде в текста: „зона“] на CECAF, по отношение на риболовните полета, посочени в буква а).

[…]“.

14. Освен това Регламент № 1954/2003 установява специална система за управление на риболовното усилие, приложима за биологично чувствителната зона, затворена от брегoвете на Ирландия. В тази връзка седмото съображение от Регламента уточнява, че „[о]бластта южно и западно от Ирландия е оценена като област с висока концентрация на млади екземпляри на мерлуза. Областта е защитена със специални изисквания за ограничаване използването на дънни тралове. За същите цели в областта трябва да се въведат специфични ограничения на риболовното усилие в рамките на споменатата по-горе обща програма. […]“.

15. Специалната система за управление на риболовното усилие, приложима в тази биологично чувствителна зона, уточнена в член 6, параграф 1 от Регламент № 1954/2003, е посочена в параграф 2 от същия член, който предвижда, че „държавите-членки оценяват нивата на риболовното усилие, упражнявано от корабите с габаритна дължина от 10 метра и повече, като средногодишни за периода 1998 г.—2002 г., за дънните риболовни полета, с изключение на тези, зададени в Регламент [№ 2347/2002] и лова на раковини и миди, рак пустинник, омари, и определят допустимото ниво на риболовното усилие за всяка дейност и вид морски организъм“.

16. Накрая член 11, параграф 1 от Регламент № 1954/2003 предвижда, че въз основа на информацията, предоставяна от държавите-членки, Комисията на Европейските общности трябва „да представи на Съвета предложение за регламент, в който да се определи максималното годишно риболовно усилие за всяка държава-членка и по отношение на всяка зона и риболовна дейност, съгласно членове 3 и 6“.

17. По смисъла на член 11, параграф 2, първа алинея от посочения регламент „Въз основа на предложението от Комисията Съветът, произнасящ се с квалифицирано мнозинство, следва […] да приеме решение за максималното годишно риболовно усилие, съгласно параграф 1“.

18. Въз основа на тази разпоредба Съветът приема Регламент № 1415/2004, който е предмет на настоящата жалба за отмяна.

Б — *Регламент № 1415/2004*

19. Според последното съображение от Регламент № 1415/2004 „[м]аксимално допустимото годишно риболовно усилие, което следва да бъде определено за риболовните кораби, плаващи под знамето на държава-членка, по групи видове, по риболовни зони и риболовни полета, се равнява на глобалното риболовно усилие, упражнявано от тези риболовни кораби за петгодишния период от 1998 до 2002 г., разделено на пет“.

20. Този регламент предвижда:

„*Член 1*

Предмет

Настоящият регламент постановява максимално допустимото [другаде в текста: „годишно ниво на“] риболовно усилие за всяка държава-членка и за всяка риболовна зона и риболовно поле, определени в членове 3 и 6 от Регламент [№ 1954/2003].

Член 2

Максимални равнища [другаде в текста: „максимални нива“]

1. Максимално допустимите годишни равнища на риболовното усилие по групи видове, риболовни зони и риболовни полета и по държави-членки, за зоните, посочени в член 3, параграф 1, букви а) и б) от Регламент [№ 1954/2003], са изложени в приложение I към настоящия регламент.

2. Максимално допустимите годишни равнища на риболовното усилие по групи видове, риболовни зони и риболовни полета и по държави-членки, за зоната, посочена в член 6, параграф 1 от Регламент [№ 1954/2003], са определени в приложение II към настоящия регламент.

Член 3

Транзитно преминаване през дадена зона

1. Всяка държава-членка създава условия за това, възползването от разпределените норми за риболовното усилие по зони, както са дефинирани в членове 3 и 6 от Регламент [№ 1954/2003], да няма за последствие по-продължително време на риболов, в сравнение с равнищата на риболовното усилие, упражнявано през референтния период.

2. Риболовно усилие, упражнено в резултат от транзитното преминаване на риболовен кораб през зона, в която не е извършвана риболовна дейност през референтния период, няма да бъде използвано за целите на извършването на риболовни дейности в тази зона. Всяка държава-членка отчита отделно този вид риболовно усилие.

Член 4

Методология

Всяка държава-членка осигурява използваният метод за отчитане на риболовното усилие да е същият като метода, използван при оценката на равнищата на риболовното усилие съгласно членове 3 и 6 от Регламент [№ 1954/2003].

Член 5

Съответствие с други схеми [другаде в текста: „системи“] за ограничаване на риболовното усилие

Максимално допустимите годишни равнища [другаде в текста: „нива“] на риболовното усилие, установени в приложения I и II, не са в противоречие с ограниченията на риболовното усилие, установени по силата на планове за възстановяване или на всяка друга мярка за управление съгласно правото на Общността, при условие че е спазена мярката с най-ниско равнище на риболовно усилие.

Член 6

Влизане в сила

Настоящият регламент влиза в сила на двадесетия ден след публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Настоящият регламент е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави-членки.“

II — Жалбата

21. В жалбата си Кралство Испания иска от Съда да отмени членове 1—6 от Регламент № 1415/2004, като се позовава, от една страна, на нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство, и от друга страна, твърди, че Съветът е злоупотребил с власт, като е приел член 6 от Регламент № 1954/2003, както и Регламент № 1415/2004.

22. След това в писмената си реплика, представена на 22 юни 2006 г., на основание член 241 ЕО Кралство Испания изрично повдига възражение за незаконосъобразност на Регламент № 1954/2003. То иска Съдът да установи незаконосъобразността на този регламент.

23. С определение на председателя на Съда от 9 март 2005 г. Комисията е допусната да встъпи в подкрепа на исканията на Съвета.

III — Съображения

24. Първо, ще взема отношение по допустимостта на възражението за незаконосъобразност, повдигнато от Кралство Испания.

А — *По възражението за незаконосъобразност, повдигнато от Кралство Испания*

25. В жалбата на Кралство Испания първото оплакване е изведено от нарушение на принципа за недопускане на дискриминация, основана на гражданство, от една страна, относно референтния период, използван за да се определи максимално допустимото годишно равнище на риболовно усилие, и от друга страна, относно установяването на границите на дадена чувствителна зона.

26. Доводите, изтъкнати от държавата-членка в подкрепа на това оплакване, са идентични с развитите от нея в делото, по което е постановено посоченото по-горе решение по дело Испания/Съвет.

27. В точка 36 от жалбата си Кралство Испания отбелязва, че според него членове 3, 4 и 6 от Регламент № 1954/2003 нарушават принципа за недопускане на дискриминация и трябва да бъдат отменени. Ето защо то подава жалба за отмяна по делото, по което е постановено посоченото по-горе решение по дело Испания/Съвет.

28. След това Кралство Испания уточнява, че обжалва и Регламент № 1415/2004, тъй като той се отнася до прилагането на членове 3, 4 и 6 от Регламент № 1954/2003.

29. По същия начин относно второто оплакване, изведено от злоупотреба с власт от страна на Съвета, в жалбата си Кралство Испания повтаря доводите, представени от него в делото, по което е постановено посоченото по-горе решение по дело Испания/Съвет. То счита, че Съдът трябва да отмени Регламент № 1415/2004, прилагащ член 6 от Регламент № 1954/2003, тъй като с приемането на член 6 и правната уредба за прилагане Съветът е злоупотребил с власт.

30. В писмената си реплика, представена след обявяване на посоченото по-горе решение по дело Испания/Съвет, Кралство Испания изтъква, че на основание член 241 ЕО се налага да повдигне възражение за незаконосъобразност на Регламент № 1954/2003. То посочва няколко основания, които според него биха оправдали инцидентен контрол за съответствието на Регламент № 1954/2003 с общностното право.

31. В основанията си Кралство Испания по-конкретно поддържа, че възражението за незаконосъобразност представлява средство за прочистване, там където това се налага, от разпоредби, които макар да противоречат на общностното право, представляват основата на даден обжалван акт. В този смисъл то посочва наличието на пряка правна връзка между акта за прилагане, т.е. Регламент № 1415/2004, и основния акт, а именно Регламент № 1954/2003. Всъщност стойностите, съдържащи се в приложенията към Регламент № 1415/2004, можели да бъдат установени и изчислени единствено въз основа на мерките и условията, определени в членове 3 и 6 от Регламент № 1954/2003.

32. Освен това Кралство Испания счита, че настоящият случай е различен от хипотезата, при която повдигнато от една държава-членка възражение за незаконосъобразност е недопустимо поради изтичане на срока за подаване на жалба за отмяна [11]. В действителност Кралство Испания се е съобразило с това изискване с обжалването на основния регламент в делото, по което е постановено посоченото по-горе решение по дело Испания/Съвет.

33. Накрая тази държава-членка посочва, че в постановеното по това дело решение не са разгледани по същество поддържаните от нея оплаквания, които в основата си се отнасяли и до Регламента за прилагане, и които в конкретния случай обосновавали неприложимостта на Регламент № 1954/2003. Според нея липсата на решение по същество и наличието на пряка правна връзка между двата относими регламента принуждавали Съда, при разглеждането на настоящата жалба, да се произнесе по въпроса за неприложимостта на Регламент № 1954/2003. Кралство Испания счита, че в противен случай решението на Съда би било лишено от полезно действие.

34. В писмената си защита Съветът посочва, че Кралство Испания не твърди, че Регламент № 1415/2004 не съответства на разпоредбите от Регламент № 1954/2003, а напротив, че тази държава-членка счита обжалвания регламент за незаконосъобразен, тъй като е следвал критериите, установени в членове 3 и 6 от Регламент № 1954/2003. Освен това Съветът отбелязва, че в рамките на делото, по което е постановено посоченото по-горе решение по дело Испания/Съвет, Кралство Испания е поискало от Съда да отмени членове 3 и 6 от последния регламент със същите основания като наведените в конкретния случай, а именно, нарушение на принципите за недопускане на дискриминация и злоупотреба с власт. По-нататък той излага становището си по същество.

35. В писмената си дуплика Съветът подчертава, че настоящата жалба, насочена срещу Регламент № 1415/2004, е подадена в рамките на производство, отделно и независимо от делото, по което е

11 — Кралство Испания цитира в тази връзка Решение от 29 юни 1995 г. по дело Испания/Комисия (C-135/93, Recueil, стр. I-1651, точка 17).

постановено посоченото по-горе решение по дело Испания/Съвет, въпреки че двете жалби са явно свързани. Той посочва, че спазването на установеното в Регламент № 1415/2004 максимално допустимо годишно равнище на риболовно усилие от всяка държава-членка е допълнително, но отделно задължение спрямо задълженията, предвидени в членове 3, 4 и 6—8 от Регламент № 1954/2003.

36. Съветът приема, че възражението за незаконосъобразност, повдигнато на етапа на репликата, е направено със закъснение и следователно е недопустмо. Всъщност той счита, в съответствие с предвиденото в член 42, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник на Съда [12], че отхвърлянето на подадената от Кралство Испания жалба по делото, по което е постановено посоченото по-горе решение по дело Испания/Съвет, не може да се счете за ново фактическо обстоятелство.

37. В тази връзка Съветът по-специално посочва, че актовете, издавани от общностните институции, се ползват от презумпция за действителност, така че решение на Съда, потвърждаващо действителността на един акт, не променя правното положение, в което се намира жалбоподателят, и следователно не съставлява обстоятелство, позволяващо въвеждането на ново правно основание.

38. Във всеки случай Съветът счита, че Кралство Испания не може да оспорва действителността на Регламент № 1954/2003 след изтичането на срока, определен в член 230, последна алинея ЕО. На практика той счита, че ако държава-членка имаше право да оспорва общностен акт посредством възражение за незаконосъобразност всеки път, когато някоя институция приеме акт за прилагане на този общностен акт, това би направило възможно да се оспорват без ограничение във времето общностните актове и техните правни последици, което според него би било в противоречие с целта, преследвана със сроковете за обжалване, а именно да гарантират правната сигурност.

39. В това отношение Съветът се позовава на практиката на Съда, според която адресатът на прието от общностните институции решение, което не е обжалвано в предвидения в член 230, последна алинея ЕО срок, не може да се позовава на незаконосъобразността на това решение, тъй като по отношение на него то е станало окончателно [13].

40. Той счита, че тази съдебна практика трябва да се приложи в настоящото дело, въпреки че то се различава от нея в два аспекта, а именно, от една страна, Кралство Испания е обжалвало акта, чиято действителност сега оспорва, но жалбата му е отхвърлена, а от друга страна,

12 — По смисъла на тази разпоредба „[в] хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството“.

13 — Съветът цитира Решение от 15 ноември 1983 г. по дело Комисия/Франция (52/83, Recueil, стр. 3707, точка 10); Решение от 9 март 1994 г. по дело TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, Recueil, стр. I-833, точка 13) и Решение от 15 февруари 2001 г. по дело Nachi Europe (C-239/99, Recueil, стр. I-1197, точка 29).

оспореният в настоящото производство акт е регламент.

41. От своя страна Комисията подчертава на първо място, че връзката между Регламент № 1954/2003 и Регламент № 1415/2004 е толкова тясна, че настоящата жалба е само едно почти буквално повторение на жалбата, по която е постановено посоченото по-горе решение по дело Испания/Съвет. Според нея настоящата жалба в действителност била насочена не срещу Регламент № 1415/2004, а срещу членове 3, 4 и 6 от Регламент № 1954/2003. Никое от правните основания в настоящата жалба не посочвало конкретно или пряко Регламент № 1415/2004. Ето защо Комисията счита, че като иска продължаване на настоящото производство, Кралство Испания се опитва да избегне последиците на решението, с което се отхвърля жалбата му по посоченото по-горе дело Испания/Съвет.

42. Освен това според нея възражението за незаконосъобразност, мълчаливо или имплицитно, не е представено правилно, тъй като, от една страна, такова възражение било обвързано от жалбата за отмяна на основание член 230 ЕО, така че Кралство Испания не можело да се позовава на незаконосъобразността на един акт, срещу който е могло да подаде жалба за отмяна [14]. От друга страна, възражението за незаконосъобразност не е въпрос, свързан с обществения ред, и следователно е трябвало да бъде повдигнато изрично в жалбата [15].

43. Според Комисията повдигнатото в репликата възражение за незаконосъобразност трябва да се счита за направено след изтичане на срока. Още повече то предполагало въвеждането на ново правно основание, както и изменение на първоначалното искане, което член 42, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник на Съда не позволявал.

44. По тези съображения Комисията счита, че настоящата жалба трябва да бъде отхвърлена, без да е необходимо делото да се разглежда по същество.

45. В писмения си отговор на становището при встъпването на Комисията Кралство Испания уточнява, че според него посоченото по-горе решение по дело Испания/Съвет представлява ново фактическо и правно обстоятелство, установено в хода на производството, което позволява да се въведе ново правно основание в съответствие с член 42, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник на Съда. Накрая, възражението за незаконосъобразност не засягало нито принципа на правна сигурност, нито принципа на сила на пресъдено нещо.

14 — В тази връзка Комисията цитира Решение на Първоинстанционния съд от 13 септември 1995 г. по дело TWD/Комисия (T-244/93 и T-486/93, Recueil, стр. II-2265, точка 103).

15 — По този повод Комисията споменава Решение от 17 декември 1959 г. по дело Société des fonderies de Pont-à-Mousson/Върховен орган (14/59, Recueil, стр. 445).

46. Не споделям защитаваната от Съвета и Комисията позиция, доколкото те считат за недопустимо възражението за незаконосъобразност, така както е представено от Кралство Испания в рамките на настоящия спор.

47. Съветът и Комисията подкрепят своята гледна точка в две посоки: от една страна, те защитават принципна позиция, която по същество се състои в твърдението, че една държава-членка не може да повдига възражение за незаконосъобразност на един общностен акт, който е могла по-рано да оспори, дори този акт да е регламент. От друга страна, те считат, че възражението за незаконосъобразност в главното производство е направено със закъснение.

48. Напротив, аз считам че текстът на член 241 ЕО в голяма степен допуска държава-членка да се позове на неприложимостта на даден регламент, включително по мое мнение, дори когато вече е подавала жалба за частична отмяна на този регламент, но жалбата е била обявена за недопустима.

49. Освен това считам, че повдигнатото от Кралство Испания възражение за незаконосъобразност не може да се приеме за направено със закъснение, тъй като то имплицитно се съдържа в подадената от Кралство Испания жалба.

1. По възможността привилегирован жалбоподател да повдигне възражение за незаконосъобразност на регламент

50. На първо място, следва да се напомни, че съгласно член 241 ЕО, „[н]езависимо от изтичането на срока, предвиден в пети параграф от член 230, всяка страна може при спор, който засяга регламент, приет съвместно от Европейския парламент и Съвета, или регламент на Съвета, на Комисията или на [Европейската централна банка], да изтъква основанията, посочени във втори параграф от член 230, за да обоснове пред Съда неприложимостта на този регламент“.

51. Съдът многократно е бил изправен пред въпроса за допустимостта на възражения за незаконосъобразност, повдигани на основание член 241 ЕО от обикновени или привилегировани жалбоподатели. В резултат е налице сложна съдебна практика, чиито основни насоки са следните.

52. В свое Решение от 6 март 1979 г. по дело Simmenthal/Комисия [16] Съдът отбелязва, че „член [241 ЕО] е израз на общ принцип, осигуряващ на всяка страна

16 — 92/78, Recueil, стр. 777.

правото, с цел да получи отмяна на решение, което я засяга пряко и лично, да оспорва действителността на по-ранни институционални актове, съставляващи правното основание на обжалваното решение, ако тази страна не е разполагала, на основание член [230 ЕО], с правото да обжалва пряко тези актове, чиито последици понася, без да е била в състояние да поиска тяхната отмяна“ [17].

53. В отношенията между жалбата за отмяна и възражението за незаконосъобразност това решение прокарва идеята за компенсация между правните средства за защита [18]. Като поставя липсата на друго правно средство за защита като условие за допустимостта на възражението за незаконосъобразност, Съдът му придава субсидиарен характер [19].

54. Така, като обвързва допустимостта на възражението за незаконосъобразност с това дали е преграден прекият достъп до общностните съдилища, общностният съд иска да избегне възможността това правно средство за защита да даде втори шанс на небрежния жалбоподател. Резултатът от това се изразява в принципа за еднократност на съдебната защита, по силата на който правният субект по правило трябва да разполага само с една възможност за достъп до общностния съд [20].

55. По тази логика погасяването на правото за инцидентно оспорване санкционира небрежното поведение на жалбоподателя, който е пропуснал да използва жалбата за отмяна като средство за оспорване на дадено решение, при положение че несъмнено е имал възможност да го направи [21].

56. Също така, по подобие на обикновените жалбоподатели, в производство по жалба за отмяна на решение привилегированите жалбоподатели не могат чрез възражение за незаконосъобразност да се позоват на предходен акт от същия характер, чиято отмяна са могли да поискат пряко. Според Съда допускането на обратното би позволило заобикаляне на срока за обжалване, предвиден в член 230, пета алинея ЕО [22]. Принципът за неизменяемост на неоспорените в този срок решения отстъпва единствено в случаите, в които актът, за който се твърди, че е незаконосъобразен, е засегнат от такива особено тежки и очевидни пороци, че би могъл да се счита за несъществуващ [23].

17 — Точка 39.

18 — Според използвания от Coutron израз, L., *La contestation incidente des actes de l'Union européenne,* виждане, представено на 10 декември 2005 г. в Université Montpellier I.

19 — Вж. Molinier, J., „Exception d'illégalité”, *Jurisclasseur Europe,* 2007 г., кн. 350, стр. 7, точка 22.

20 — Вж. Coutron, L., op. cit., стр. 113 и 383.

21 — Първоначално това погасяване е противопоставено на небрежния жалбоподател при препращане за преценка на действителност (Решение по дело TWD Textilwerke Deggendorf, посочено по-горе, точки 23—25). Следващата година Първоинстанционният съд транспонира това съждение при възражение за незаконосъобразност (Решение по дело TWD/Комисия, посочено по-горе, точка 103).

22 — Вж. по-специално Решение по дело Испания/Комисия, посочено по-горе (точка 17).

23 — Решение от 30 юни 1988 г. по дело Комисия/Гърция (226/87, Recueil, стр. 3611, точка 16). В този смисъл вж. също Решение от 10 декември 1969 г. по дело Комисия/Франция (6/69 и 11/69, Recueil, стр. 523, точки 11—13).

57. Дали това разсъждение, свързано с компенсация между правните средства за защита, е относимо и когато е повдигнато възражение за незаконосъобразност на регламент?

58. Утвърдителен отговор може да се даде, ако такова възражение за незаконосъобразност е повдигнато от обикновен жалбоподател. Действително в тази хипотеза възможността за инцидентно оспорване идва да компенсира ограничения достъп на непривилегированите жалбоподатели до жалбата за отмяна на нормативни актове. При наличие на истински акт с общо приложение, чиято отмяна по принцип те не биха могли да искат пряко, обикновените жалбоподатели не могат да бъдат укорявани за липса на дължима грижа и следователно се ползват от право на инцидентно оспорване [24].

59. Такова разсъждение ми изглежда оправдано предвид системата на общностните правни средства за защита, както и съответстващо на текста на член 241 ЕО, който позволява на всяка страна да се позовава инцидентно на неприложимостта на даден регламент. Утвърждавайки по този начин възможността за инцидентно оспорване от обикновен жалбоподател на акт с общо приложение, практиката на Съда успява да съгласува идеята за компенсация между правните средства за защита с текста на член 241 ЕО.

60. В замяна на това щом привилегирован жалбоподател повдига възражение за незаконосъобразност на регламент, доводът за компенсация между правните средства за защита губи своята релевантност, доколкото това би довело до незачитане на текста на член 241 ЕО.

61. Действително, при положение че държавите-членки и общностните институции имат почти неограничен достъп до жалби за отмяна, довод, който обвързва допустимостта на възражение за незаконосъобразност с невъзможността за пряк достъп до общностния съд, неизбежно би довел до отричане на правото на привилегированите жалбоподатели на инцидентно оспорване [25]. Това би представлявало явно незачитане на текста на член 241 ЕО, който, да напомня, независимо от изтичането на срока, предвиден в член 230, пета алинея ЕО, дава на всяка страна правото да обоснове пред Съда неприложимостта на даден регламент [26].

62. Със сигурност поради непреодолимия характер на дословния текст [27] Съдът, под влияние на няколко от генералните

24 — Вж. в този смисъл Решение от 12 декември 1996 г. по дело Accrington Beef и др. (C-241/95, Recueil, стр. I-6699, точки 15 и 16).

25 — Вж. Coutron, L., op. cit., стр. 393.

26 — Вж. в тази връзка заключение на генералния адвокат Slynn по дело, по което е постановено Решение от 12 февруари 1987 г. по дело Франция/Комисия (181/85, Recueil, стр. 689). Според него „[в]ъпреки „привилегированото“ положение на държавите-членки по член [230 ЕО], [...] изразът „всяка страна“, използван в член [241 ЕО] иска да каже това, което казва, а не „всяка страна, освен държавите-членки“ (стр. 703).

27 — Според употребения от генералния адвокат Mancini израз на страница 5343 от неговото заключение по дело, по което е постановено Решение от 27 септември 1988 г. по дело Гърция/Съвет (204/86, Recueil, стр. 5323).

си адвокати [28] постепенно приема, че в рамките на жалба за отмяна привилегированият жалбоподател може да повдига възражение за незаконосъобразност на даден регламент [29].

63. Следователно не е уместно да се твърди, както правят Съветът и Комисията, че възражението за незаконосъобразност, повдигнато от Кралство Испания срещу Регламент № 1954/2003, е недопустимо, доколкото тази държава-членка е имала възможност да иска пряко отмяната на този регламент.

64. Според мен тези доводи трябва да се отхвърлят на още по-голямо основание, когато даден привилегирован жалбоподател е използвал правото си на обжалване, но неговата жалба е била отхвърлена поради недопустимост на искането му за частична отмяна.

65. В действителност, ако текстът на член 241 ЕО не допуска липсата на дължима грижа на привилегирован жалбоподател, неподал в срок жалба за отмяна на регламент, да може да му се противопостави, за да се обяви за недопустимо възражение за незаконосъобразност, повдигнато срещу такъв акт, то според мен същото разрешение се налага a fortiori, когато държава-членка е подала жалба за отмяна в срок, но жалбата е била отхвърлена поради недопустимост на искането за частична отмяна.

66. Накратко, имайки предвид практиката на Съда в областта на допустимостта на възражение за незаконосъобразност, не ми изглежда оправдано да се санкционира по-строго, т.е. с обявяване за просрочено на правото на привилегирования жалбоподател, доказал, че е положил дължимата грижа, която бих могъл да квалифицирам като непълна в случая с Кралство Испания в настоящото производство, отколкото жалбоподател, чието поведение би могло да се възприеме като лишено от подобна грижа.

67. От гореизложеното стигам до извода, че текстът на член 241 ЕО в голяма степен допуска държава-членка да се позове на неприложимостта на регламент, включително по мое мнение, дори когато вече е подавала жалба за частична отмяна срещу този регламент, но жалбата е била обявена за недопустима.

28 — Вж. по-конкретно стр. 600 от заключението на генералния адвокат Roemer по дело, по което е постановено Решение от 13 юли 1966 г. по дело Италия/Съвет (32/65, Recueil, стр. 563); стр. 703 от заключението на генералния адвокат Slynn по делото, по което е постановено посоченото по-горе решение по дело Франция/Комисия; стр. 5343—5345 от заключението на генералния адвокат Mancini по делото, по което е постановено посоченото по-горе решение по дело Гърция/Съвет. В същата посока на разсъждение вж. точки 36—54 от заключението на генералния адвокат Mengozzi, представено на 19 септември 2007 г. по дело Комисия/Съвет (C-91/05), висящо пред Съда.

29 — Няколко решения признават само имплицитно правото на привилегированите жалбоподатели на инцидентно оспорване на регламент в рамките на жалба за отмяна (вж. Решение по дело Италия/Съвет и Комисия, посочено по-горе; Решение по дело Франция/Комисия, посочено по-горе и Решение по дело Гърция/Съвет, посочено по-горе). Наскоро Съдът по-открито призна, че привилегирован жалбоподател може да оспорва инцидентно регламент (вж. по-специално Решение от 10 юли 2003 г. по дело Комисия/ЕЦБ (C-11/00, Recueil, стр. I-7147, точки 74—78) и Решение от 14 април 2005 г. по дело Белгия/Комисия (C-110/03, Recueil, стр. I-2801, точки 76—81).

2. По закъснелия характер на възражението за незаконосъобразност, повдигнато от Кралство Испания

68. По този въпрос първо трябва да се отбележи, че едно от условията за допустимост на възражение за незаконосъобразност е жалбоподателят, който повдига инцидентно оспорване, да направи това по изричен и обоснован начин [30].

69. Така възражение за незаконосъобразност, което не е придружено от кратко изложение на правните основания за обжалване и не е обосновано, следва да се обяви за недопустимо [31].

70. Следователно е необходимо в жалбата да бъдат посочени „съществените обстоятелства от правните доводи“, което, ако е необходимо, ще позволи те да бъдат развити в репликата [32].

71. От друга страна, забраната за представяне на нови правни основания в хода на производството не позволява на жалбоподателя да развие възражението за незаконосъобразност за пръв път на етапа на писмената реплика [33], освен ако в хода на производството са установени правни или фактически обстоятелства, в съответствие с предвиденото в член 42, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник на Съда [34].

72. Освен това трябва да се посочи, че според Съда, ако тази разпоредба позволява по изключение на жалбоподател да се позовава на нови правни основания в подкрепа на исканията, направени в акта за образуване на производството, той по никакъв начин не допуска жалбоподателят да предявява нови искания [35].

73. Във връзка с тези изисквания общностният съд вече е приел, че възражение за незаконосъобразност може да се повдига имплицитно.

74. Трябва да се отбележи, че това признание не засяга по никакъв начин задължението за обосноваване на възра-

30 — В тази връзка вж. Coutron, L., op. cit., стр. 102—104.

31 — Вж. по-конкретно Решение на Първоинстанционния съд от 18 октомври 2001 г. по дело X/ЕЦБ (T-333/99, Recueil, стр. II-3021, точки 115—117) и Решение от 15 юни 2005 г. по дело Corsica Ferries France/Комисия (T-349/03, Recueil, стр. II-2197, точки 179 и 180). Вж. също Решение на Съда на публичната служба от 19 октомври 2006 г. по дело De Smedt/Комисия (F-59/05, Recueil, стр. FP-I-A-1-109, II-A-1-409, точка 77).

32 — Решение по дело X/ЕЦБ, посочено по-горе (точка 115 и сл.).

33 — Така Съдът отсъжда, че границите на спора са определени от исковата молба или жалбата, а възражението за незаконосъобразност е недопустимо на етапа на репликата (Решение от 11 юли 1985 г. по дело Salerno и др./Комисия и Съвет (87/77, 130/77, 22/83, 9/84 и 10/84, Recueil, стр. 2523, точка 37). Вж. също Решение на Първоинстанционния съд от 27 септември 2005 г. по дело Common Market Fertilizers/Комисия (T-134/03 и T-135/03, Recueil, стр. II-3923, точка 51), потвърдено с Решение на Съда от 13 септември 2007 г. по дело Common Market Fertilizers/Комисия (C-443/05 P, Сборник, стр. I-7209, точки 106—110).

34 — Вж. по-точно Решение от 29 юни 1994 г. по дело Fiskano/Комисия (C-135/92, Recueil, стр. I-2885, точки 31—33).

35 — Решение от 18 октомври 1979 г. по дело GEMA/Комисия (125/78, Recueil, стр. 3173, точка 26).

жението за незаконосъобразност, щом като се установи, че това правно основание ясно произтича от развитите в жалбата доводи, дори жалбоподателят да не е посочил изрично, че повдига възражение за незаконосъобразност на основание член 241 ЕО [36].

75. В обобщение, имплицитно възражение за незаконосъобразност може да се приеме от общностния съд само ако правният довод, на който се основава, се съдържа ясно и точно в жалбата, така че да е безспорно, че този съд е сезиран с възражение за незаконосъобразност по смисъла на член 241 ЕО [37]. В действителност, когато това условие е изпълнено, ответникът може да се защити по отношение на инцидентното оспорване [38].

76. При прилагане на посочените изисквания към настоящото дело се налага изводът, както приемат по същество Съветът и Комисията, че двете оплаквания, повдигнати от Кралство Испания в жалбата му, както и доводите, на които те се основават, целят на първо място да оспорят точно законосъобразността на членове 3, 4 и 6 от Регламент № 1954/2003, и на второ място, да поискат отмяна на Регламент № 1415/2004 *доколкото той прилага членове 3 и 6 от първия регламент*.

77. Следователно според мен инцидентното оспорване на членове 3 и 6 от Регламент № 1954/2003, прилагани от Регламент № 1415/2004, е ясно изложено в подадената от Кралство Испания жалба, съдържаща в този смисъл ясни и точни правни доводи.

78. Впрочем следва да се отбележи, че от писмената защита на Съвета следва, че той добре е разбрал същността на развитите от Кралство Испания доводи в жалбата, които се изразяват в оспорване на законосъобразността на членове 3 и 6 от Регламент № 1954/2003 [39]. Така и двете страни са сигурни, че е повдигнато имплицитно възражение за незаконосъобразност.

79. Следователно, макар Кралство Испания да не е посочило изрично на етапа

36 — Решение на Първоинстанционния съд от 6 юни 1996 г. по дело Baiwir/Комисия (T-262/94, Recueil FP, стр. I-A-257 и II-739, точка 37). Според Първоинстанционния съд „съдебната практика позволява да се счита, че е повдигнато имплицитно възражение за незаконосъобразност, доколкото от жалбата става относително ясно, че жалбоподателят фактически прави такова оплакване".

37 — Вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 20 септември 2001 г. по дело Spruyt/Комисия (T-171/00, Recueil FP, стр. I-A-187 и II-855, точка 53), както и Решение от 26 февруари 2003 г. по дело Nardone/Комисия (T-59/01, Recueil FP, стр. I-A-55 и II-323, точка 27). Вж. също Coutron, L., op. cit., стр. 103. За друг пример за имплицитно възражение за незаконосъобразност вж. Решение на Първоинстанционния съд от 25 октомври 2006 г. по дело Carius/Комисия (T-173/04, Recueil, стр. FP-I-A-2-243, II-A-2-1269, точки 44—60).

38 — Също така в посоченото по-горе Решение по дело Spruyt/Комисия, Първоинстанционният съд е проверил дали Комисията е била в състояние да представи становището си по имплицитното възражение за незаконосъобразност в писмената фаза на производството (точки 54—61).

39 — Вж. точка 34 от настоящото заключение.

на жалбата, че въз основа на член 241 ЕО въвежда правно основание, изведено от незаконосъобразността на членове 3 и 6 от Регламент № 1954/2003, това възражение за незаконосъобразност може да се приеме като имплицитно съдържащо се в тази жалба.

80. По мое мнение това обстоятелство не позволява посоченото възражение за незаконосъобразност да се счете за закъсняло и поради тази причина да се обяви за недопустимо.

81. От друга страна, не изглежда, че тъй като става въпрос за инцидентно частично оспорване на Регламент № 1954/2003, това трябва да пречи на допустимостта.

82. Предвид изискването за пряка правна връзка между главния оспорван акт и оспорвания инцидентно според мен не може да се упреква жалбоподателят, че доказва такава връзка, като насочва своите твърдения в подкрепа на възражението за незаконосъобразност предимно срещу основната правна уредба, а именно тази, която се прилага в правната уредба за прилагане.

83. Искам да добавя, че главната причина, която е в основата на съдебната практика, според която частичната отмяна на общностен акт е възможна само ако частта, за която се иска отмяна, може да бъде отделена от останалата част на акта [40] — а именно невъзможността общностният съд да се произнася ultra petita, дори когато разглежда искане за частична отмяна на общностен акт и установи, че обжалваните разпоредби са неделими от останалата част на акта — е неприложима при възражение за незаконосъобразност. В действителност в рамките на това правно средство за защита може се иска да бъде обявена само неприложимостта на инцидентно оспорвания акт, но не и отмяната му.

84. При това положение прилагането по аналогия на тази съдебна практика към възражението за незаконосъобразност не ми изглежда подходящо.

85. Накрая според мен фактът, че в писмената си реплика Кралство Испания формално повдига възражение за незаконосъобразност на основание член 241 ЕО срещу Регламент № 1954/2003, все пак не означава, че то оспорва всички разпоредби на този регламент. В съответствие с доводите, развити в акта за образуване на производството, оплакванията всъщност остават насочени срещу членове 3 и 6 от споменатия регламент.

40 — Вж. по-конкретно Решение по дело Испания/Съвет, посочено по-горе (точка 9 и цитираната съдебна практика).

86. Въз основа на това считам за допустимо в подкрепа на настоящата жалба за отмяна Кралство Испания да се позове на неприложимостта на членове 3 и 6 от Регламент № 1954/2003.

87. Следователно според мен настоящата жалба трябва да се разгледа като основана на едно-единствено правно основание, а именно възражението за незаконосъобразност на членове 3 и 6 от Регламент № 1954/2003, в подкрепа на което Кралство Испания развива две оплаквания: от една страна, нарушение на принципа за недопускане на дискриминация, основана на гражданство, и от друга страна, наличие на злоупотреба с власт.

Б — *По основателността на възражението за незаконосъобразност, повдигнато от Кралство Испания*

88. Така, както посочих по-горе, в подкрепа на оплакванията си, изведени от нарушение на принципа за недопускане на дискриминация, основана на гражданство, и от наличието на злоупотреба с власт, Кралство Испания излага същите доводи, като тези в посоченото по-горе решение по дело Испания/Съвет.

89. По-конкретно в подкрепа на оплакването, изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство, Кралство Испания твърди, че:

— от една страна, референтният период 1998—2002 г., възприет в Регламент № 1954/2003, за да послужи като основа за изчисляването на риболовното усилие, съответства на периода, в който, за разлика от другите държави-членки, тази държава-членка е била подложена на ограничителен режим поради факта на присъединяването си към Европейската общност, и

— от друга страна, установяването на биологично чувствителната зона, определена в член 6, параграф 1, от Регламент № 1954/2003, за която се прилага специална система на риболовно усилие, съвпада със старата зона, наречена „Irish Box“, в която Кралство Испания също е било подчинено на ограничителен режим.

90. По-общо Кралство Испания счита, че преходният режим, на който е подложено поради факта на присъединяването си към Общността, е изтекъл на 31 декември 2002., и новият регламент не трябвало да избира за референтен периода

1998—2002 г. На практика, като възприема в Регламент № 1954/2003 този период за целите на оценяването на риболовното усилие, Съветът продължил дискриминацията, която съществувала и в предходната на този регламент правна уредба.

91. Кралство Испания счита също, че Съветът не е взел под внимание специфичното положение на испанската флота, произтичащо от разпоредбите на Акта за присъединяване, което съставлявало нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство.

92. По отношение на второто оплакване Кралство Испания поддържа, че като е приел член 6 от Регламент № 1954/2003 Съветът е злоупотребил с власт, доколкото истинската цел на установяването на биологично чувствителната зона не била опазването на младите екземпляри на мерлуза, а удължаване на ограниченията, на които нейната флота вече била подложена в „Irish Box“.

93. Кралство Испания всъщност счита, че ако преследваната цел наистина е била опазването на младите екземпляри на мерлуза, мерки, идентични с предвидените в член 6 от Регламент № 1954/2003, е трябвало да бъдат приложени в други зони в западните води. Освен това то твърди, че подобни технически мерки са уредени в Регламент (ЕО) № 850/98 на Съвета от 30 март 1998 година относно опазването на рибните ресурси посредством технически мерки за защита на младите екземпляри морски организми [41].

94. Тези две оплаквания са подробно разгледани от генералния адвокат Léger в заключението, представено по делото, по което е постановено посоченото по-горе решение Испания/Съвет.

95. Аз съм съгласен с неговия анализ и следователно си позволявам да препратя Съда към точки 41—81 от заключението.

96. Тук ще подчертая само следните моменти.

97. Относно първото оплакване, с оглед целта за осигуряване на устойчивост на рибните ресурси, струва ми се обективно оправдано Регламент № 1954/2003 да предвиди за всички държави-членки система, ограничаваща риболовното усилие въз основа на усилието, което е прилагала всяка държава-членка в съответните риболовни полета в един скорошен предходен период между 1998 г. и 2002 г. Следователно общата система за управление на

41 — ОВ L 125, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 4, стр. 60.

риболовното усилие, предвидена в член 3 от Регламент № 1954/2003, не може да се определи като дискриминираща.

98. Относно биологично чувствителната зона, определена „Irish Box“, тъй като биологично чувствителната зона обхваща по-малко от половината от „Irish Box“ [42]. При тези условия трудно може да се твърди, че ограничителният режим, на който е било подложено Кралство Испания в „Irish Box“ по силата на Регламент № 685/95 през периода 1998—2002 г., е продължен в ущърб на тази държава-членка с член 6, параграф 1 от Регламент № 1954/2003. Още повече методът за оценка на риболовното усилие в биологично чувствителната зона, посочена в този член, също се основава на обективен критерий, а именно риболовното усилие, действително упражнявано от корабите с габаритна дължина от 10 метра и повече, като средногодишно за периода 1998—2002 г., което освен това ми изглежда и оправдано предвид целта за ограничаване на риболовното усилие в зона с висока концентрация на млади екземпляри на мерлуза.

99. Следователно считам, че първото оплакване трябва да бъде отхвърлено.

42 — Вж. картите, приложени към писмената дуплика на Съвета и към писменото становище при встъпване на Комисията по дело Испания/Съвет, посочено по-горе.

100. Що се отнася до второто оплакване и предвид постоянната практика на Съда [43], не мисля, че приемането на член 6 от Регламент № 1954/2003 представлява злоупотреба с власт от страна на Съвета.

101. От една страна, Кралство Испания не доказва, че специалната система за риболовното усилие, приложима в биологично чувствителната зона, е приета основно с цел, различна от целта да се спомогне за опазване на младите екземпляри на мерлуза.

102. От друга страна, според мен нито обстоятелството, че и друг регламент може да урежда технически мерки за защита на млади морски организми, нито фактът, че могат да съществуват и други биологично чувствителни зони, доказват в настоящото производство наличието на злоупотреба с власт от страна на Съвета.

103. Следователно второто оплакване, посочено от Кралство Испания в подкрепа на възражението му за незаконосъобразност, по мое мнение, също трябва да се отхвърли.

43 — Вж. по-точно Решение от 13 ноември 1990 г. по дело Fedesa и др. (C-331/88, Recueil, стр. I-4023, точка 24) и Решение от 22 ноември 2001 г. по дело Нидерландия/Съвет (C-110/97, Recueil, стр. I-8763, точка 137). Според тази съдебна практика „даден акт е опорочен поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и непротиворечиви доказателства изглежда, че е бил приет с единствената, или поне определяща цел да постигне различни от изложените в него цели или да се избегне процедура, специално предвидена от Договора, за да се противодейства в конкретните обстоятелства“.

104. След като не е прието никое от оплакванията, повдигнати в подкрепа на възражението за незаконосъобразност, то трябва да се отхвърли самото възражение, единствено правно основание на искането за отмяна на членове 1—6 от Регламент № 1415/2003.

105. От всичко гореизложено следва, че настоящата жалба трябва да се отхвърли като неоснователна.

IV — Заключение

106. Предвид гореизложените съображения, предлагам на Съда:

— да обяви за допустимо повдигнатото от Кралство Испания възражение за незаконосъобразност на членове 3 и 6 от Регламент (ЕО) № 1954/2003 на Съвета от 4 ноември 2003 година за управление на риболовното усилие по отношение на определени общностни риболовни зони и рибни ресурси, за изменение на Регламент (ЕИО) № 2847/93 и за отмяна на Регламенти (ЕО) № 685/95 и (ЕО) № 2027/95;

— да отхвърли жалбата за отмяна на Кралство Испания, и

— на основание член 69, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда да осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски; в приложение на параграф 4 от същия член Комисията на Европейските общности да понесе направените от нея съдебни разноски.